

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisli se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Slovinci, ne pozabite družbe sv. Mohorja!

Krasen zaklad hranimo mi malostevilni Slovenci, prelep dragocen kamen, to je družbo sv. Mohorja. Ona je naša slava, naš ponos. Tu se kaže naša moč, tu smo jedinih mislij, tu vlada zlata sloga. Kako veselo je to za vsakega Slovenca! Da bi pač tudi drugače vladala med nami tista sloga, tista jedinstvo mislij in načel, katera vlada pri družbi sv. Mohorja!

Mesec dnij se in zopet bodo romale brezštevilne nabiralne pole v rodno mesto naše družbe — v Celovec. Da bi te pole le bile vse izpolnjene, vzlasti gledé na nas Lavantince, ki smo lansko leto zaostali za 1049 udov od prejšnjega, dočim so druge škofije napredovale za 744 udov; slaba letina — ta je bila seveda tega največ kriva. Zaostati pa nočemo več; ako nas je Lavantincev bilo leto 1893 veličastno število 19.244, zakaj bi nas bodoče leto zopet ne bilo toliko? Ko drugod napredujejo in to tako lepo, pa naj bi Slovenci zelenega južnega Stajarja zaostajali za njimi? Ne, to ne sme biti, pa upamo, da tudi ne bode.

Ako primerjamo število družbinih udov leta 1894 s številom leta 1893, tedaj najdemo prav občutne razlike. Tako je posebno veliko udov odpadlo v dekaniji ljutomerski (157), brežiški (154), kozjanski (123) in laški (121). Povsod se kaže večji ali manjši odpadek, izvzemši štiri dekanije, v katerih je število udov poskočilo, in to v dekaniji šaleški (114), rogaški (86), celjski (49) in velikonedeljski (30). Po štirje in po pet udov na sto prebivalcev dotične dekanije pride v bistriški, celjski, dravskopoljski, gornjegraški, kozjanski, laški, ljutomerski, šaleški in velikonedeljski dekaniji; drugod seveda manje, najmanje pa v marnberški dekaniji. Le v braslovški dekaniji pride na sto duš približno že šest udov; ta torej zasluži veneč med lavantinskimi dekanijami. Čast, komur čast! Da bi to razmerje bilo v vseh dekanijah, bilo bi nas Lavantincev pač veličastno število.

Zato pa na delo, rodoljubi, da popravimo ta precejšnji zaostanek ter pokažemo, da nam ravno tako gore srca za družbo, kakor našim sosedom, saj tudi

Očetov vera sre je naših kras,
Slovenske govoriče mil nam glas!

Vsakdo torej, ki ima priliko, naj stori po svojih močéh svojo rodoljubno dolžnost. Ti, dragi slovenski kmet, ki si že Mohorjan, pridobi se svoje sosedu za družbo, ti slovenski mladenič navduši se svoje tovariše za krasne družbine knjige; in slovenska deklica, tudi ti ne miruj, nego skušaj mnogo svojih sestric pripeljati v naročje družbe, ki bo drugo leto izdala, kakor nalašč za te, prelepi Slomšekov molitvenik: Večno de- vištvo. Slovenci! Bodoče leto začnó izhajati »Velike zgodbe sv. pisma«. Ne zamudite te prilike, kajti ta knjiga naj bi se našla v vsaki slovenski hiši. Nadalje dobite že

omenjeni molitvenik, potem »Slovenskega živinorejca«, knjigo prepotrebno, posebno za vas kmete in še troje drugih knjig. Tako bo zopet nekaj za dušni blagor, pa tudi nekaj za telesno blagostanje. Zato, Lavantinci, na noge, le mesec dnij še je časa! Vpišite se v velikem številu, da nas bo že skoro vseh udov skupaj 60.000.

Ali tudi vi, slovenski bratje v sekovski škofiji, se vzbudite in obilnejše pristopajte k družbi. Ravno tako iščite, dragi prekmurški Slovenci, v večjem številu zavetja pri naši družbi, kakor do sedaj, sicer bo se ogrska Slovenija, kolikor še je je, zgubila v madjarskem morju. Tega pa Bog ne daj!

Te vrstice sem napisal z namenom, da je ti, »Slovenski Gospodar«, naš stari boritelj, neseš na vse strani ljube domovine, da jih tvoji naročniki in zvesti čitatelji preberó ter sami pristopijo, ako še niso, in tudi se mnogo, mnogo tovarišev, sosedov in znancev pridobijo našej prekoristnej družbi kajti

Vsak zavedni, iskreni Sloveń
Bodi Mohorjeve družbe člen!

C.

Slovinci in vlada.

(Govor dr. Lavoslava Gregorčeca v 255. seji drž. zbora.)

(Konec.)

S tem se vendar pravi, da bi mi Slovenci izgubili pod novo vlado še ono malo drobtinice, katere smo si pod grofom Taaffejem trudapolno dovolj priborili, da ne rečem, priberačili.

Daleč smo prišli Jugoslovani pod dosedanjim vodstvom, tako ne more in ne sme dalje iti. Dogodki, katere je povzročil naš vodnik, potisnili so nas do leta 1878 nazaj; izročeni smo zopet nam iz principa nasprotnemu nemško-liberalnemu vladarstvu. Z veliko zaupnostjo smo sledili svojemu voditelju vsaj v začetku in sicer z ozirom na njegove neovrgljive velike zasluge za konservativno in narodho stvar v letih sedemdesetih. Kmalu pa se je ta zaupnost umaknila rastoči nezaupnosti in sedaj je popolnoma izginila. Pokazal se je nam kot lažnjivi Mojzes. Prižakovali smo, da nas bode popeljal v obljubljeno deželo jednakopravnosti, mesto tega pa nas je vodil 14 let po Taaffejevi puščavi, polni obljub in negledé na izostale spomine.

Konečno je nas pripeljal nazaj v Egipt, to se pravi, k nemško-liberalni vladi. Res, da so tam znani lonci mesa, ali okrog teh egiptovskih loncev mesa se stiskajo naši narodni nasprotniki tako, da mi niti blizu ne moremo. Prišel je torej trenotek, ko se je reklo ločiti, in mi smo se poslovlili od njega.

Kar je za nas dobrega storil, to priznavam odbitno.